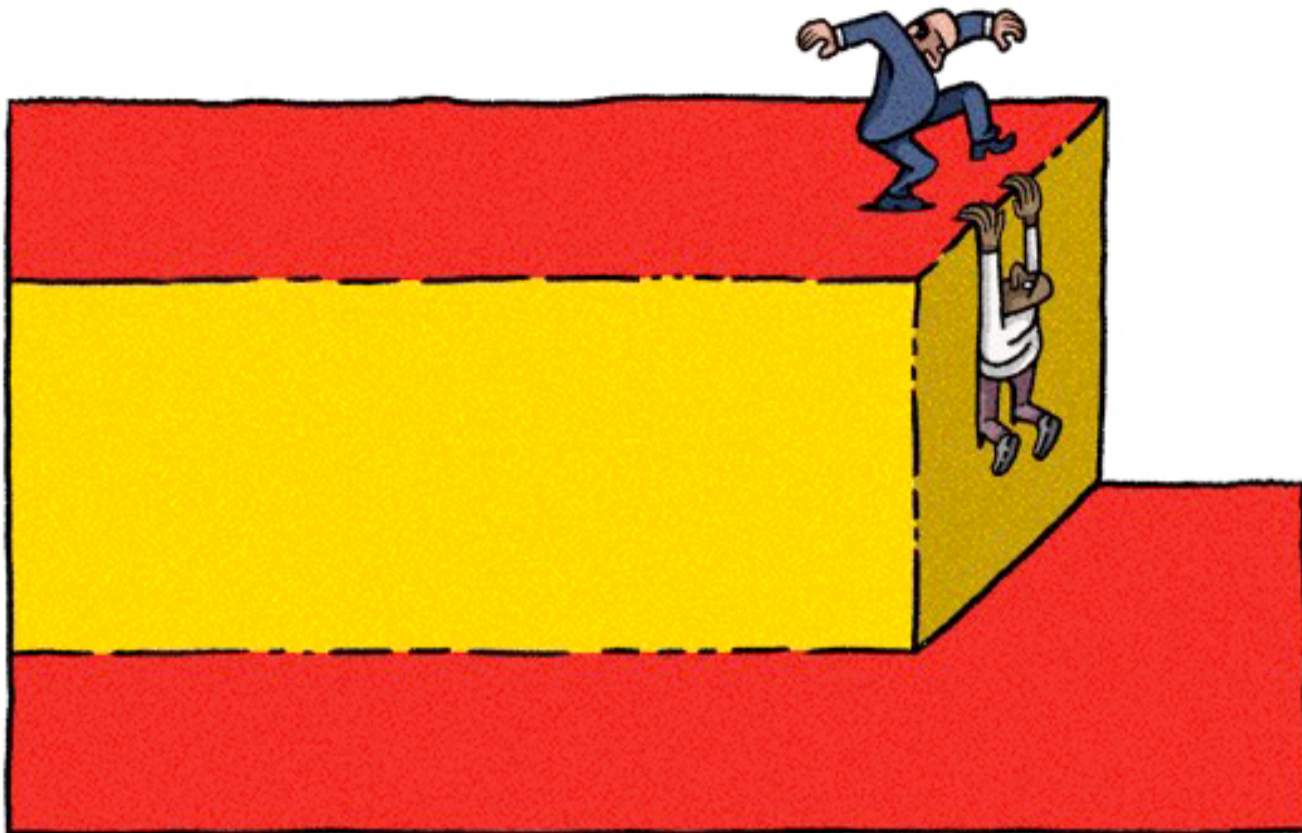

LA FRASE QUINQUENNAL

Vox té nou eslògan: la *Prioridad Nacional*

Eslògans de merda com el *Prioridad Nacional* de Vox, calc directe de *Priorité* —després, *Préférence*— *Nationale* (*fabriqué en Le Pen*), *Make America Great Again* o *America First* (*made in Trump*) i, fins i tot, *Força Italia* (*Prodotto in Berlusconi*), tenen un mateix significat que va molt més enllà de la seva traducció literal. Avisen, aquests formosos lemes, que els beneficiaris d'un país són, en imatge piramidal: a la cúspide, el President del govern o d'aquell grup que enuncia l'eslògan (en aquest cas, el cabronàs de l'Abascal); abans i tot, o després, depenent de la seva aportació, venen els rics, que financen la seva proposta; després, els col·laboradors de confiança; i ja al darrera, la mala gent del partit i els albercocs que el van votar. La resta de nosaltres —sobretot si no som homes, blancs, heteros i cis— som púrria a la què es pot explotar, gràcies bàsicament al silenci poruc que caracteritza la societat. El Franco també tenia la seva frase quinquennal, és clar. Una d'elles deia: “La consigna a la nación está dada. La vida civil va a discurrir en la organización de la Falange”.

Hi ha malparits que diuen que Vox ha encertat amb la frase-anunci de *Prioridad Nacional* perquè, sense dir-ho, envia a la merda tota la immigració pobre —és clar, els *expats* dels collons ni tan sols es consideren persones im-

migrants, ja que, de fet, són més aviat els *amos* (que és força diferent). Sens dubte, però, fins i tot per als partidaris de Vox, hauria estat millor qualsevol altre eslògan, com ara: *España a todo cojón*. Els votants de Vox no filen prim, no interpreten bé, no hi entenen gaire i aquí l'únic que interessa es donar-los alguna cosa a la què agafar-se, que els allunyi de la trista realitat del que són: espanyols —condició que ells porten amb un orgull desorbitadament infundat; mentre que la resta, en general, la carreguem, sovint com una creu, mal que pesi a molts catalans i altres súbdits barruts del regne. En tot cas, els orgullosos espanyols de Vox: una colla de talossos moguts per la testos-

terona mental o imaginària —no pas la física, que gairebé sempre fa figa. *Primer Espanya*, si més no, els fa entendre que al darrera n'hi ha uns altres i, si van darrera, serà que estan pitjor.

I és cert. La proposta de Vox, acompanyada ara del PP (que mai no falla), pretén aconseguir que altres grups de població, que no consideren estrictament espanyols, estigui cada vegada pitjor. Una gran missió, una gran labor. No és tracta, en cap cas, que el ramat espanyol tingui millors pastures; realment el que importa és que els de darrera no trobin una mala arrel que rosegari.

Els eslògans d'aquests tipus —és a dir, feixistes— són com una mena de placa policial; tenen el mateix poder preventiu. La placa t'avisa, t'alerta, però no et mostra fins on arriba el seu poder en cas de tenir-te a la garjola. Jo, que sóc ros i blanquet, ros i blanquet, i ja em marejo només de veure de lluny les llums dels cotxes policials; m'imagino de pell una mica —no cal gaire— més fosca, cabell negre arrissat i tot duent, per exemple, gel·laba: m'ensenyen una placa de policia i, només de la impressió, passo els quinze dies següents a la UVI sense que em toquin. És una mica el mateix que em passa quan llegeixo *Prioridad Nacional* i veig la cara de l'Abascal. Ara mateix sóc a Cures Intensives.

